LEVÄ PERÄINEN

4/2023

LEVÄPERÄINEN

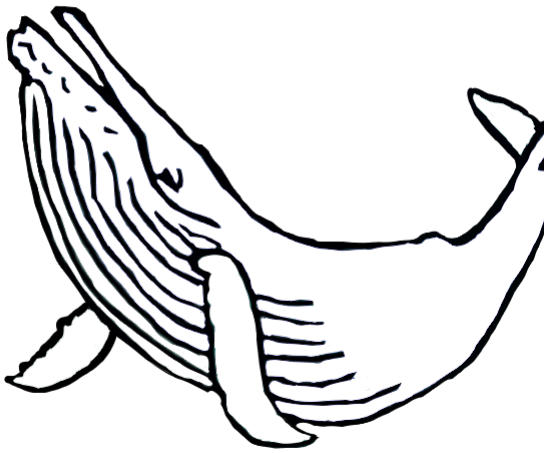

Tekijät

Päätoimittaja
Antti Laitinen

Art Director
Ursula Rinta-Jouppi

Kansi
Elias Turunen

Kuvitus
Ruska Luiro
Meri Vuorivirta

Kirjoittajat
Antti Laitinen
Emmi Aivola
Lauri Kähkönen
Noora Kiviniemi
Risto Willamo
Ruska Luiro
Tiina Komi

+ ekskuilijat

Sisällys

Päätoimittajalta	3
Puhis testaa	4
Luka-lassien elämää: Kuraa ja karvaa	6
Tukea ja viitoitusta urapolulle	8
Syksyn kirjanurkka	10
Minä lähden Pohjois-Karkkilaan...	12
Latexin olutsuositukset	16
Exq-päiväkirja	18
Exqulla kuultua	24

Päätoimittajalta

Hei myyläiset! Syksy on jo pitkällä ja se saattaa aiheuttaa hieman alakuloa, kun miettii että kesän lämpö on jälleen mennyttä. Kuulun tähän joukkoon itsekin, mutta toisaalta saan lohtua siitä, että todennäköisesti pian sataa lunta, joka valaisee pimeitä iltoja. Samalla mieleen voi tulla ajatus siitä, ovatko talvet ehkä enää lumisia tulevina vuosikymmeninä, jos ilmastonmuutos etenee nykyisellä vauhdillaan. Vaikka pari viime talvea ovatkin olleet myös täällä Etelä-Suomessa varsin lumisia, sen ei kannata antaa väärää vaikutelmaa. Itse asiassa niiden lumisuus on ollut osittain ilmastonmuutoksen seuraus; Itämeri pysyy nykyään entistä pidempään suurilta osin jäättömänä ja täten haihduttaa runsaammin kosteutta ilmaan. Talvisin tämä kosteus sitten sataa alas suurina lumimäärinä.

Syksyn mittaan moni on varmaan seurannut huolestuneena niin maailman tilannetta kuin nykyisen hallituksen riittämättömiksi todettuja toimia luontokadon ja ilmastokriisin pysäyttämiseksi. Tästä hyvänä esimerkkinä on äskettäinen päätös yhteensä 300 ilveksen metsästyskiintiöstä sekä Stansvikin luonnonmetsää uhkaavat hakkuut. Tällaisten uutisten äärellä pohtii varmaan usein, miksei tilanteeseen saada muutosta, vaikka tieteelliset kartoitukset puhuvat selkeästi tämänkaltaisia toimia vastaan.

Uusilla kestävyyttä käsitelleillä kursseilla, joille olen osallistunut, olen jälleen kuullut paljon monitieteisyyden haasteesta kestävyystieteissä ja saanut uusia näkökulmia ympäristöongelmien haastavuuteen. Yksi uusi asia oli kulttuurisen kestävyyden aiemmin luulemaani suurempi rooli kestävän kehityksen toteutumisessa. Sen rooli saattaa itse asiassa olla suurempi kuin muiden kestävyyden ulottuvuuksien. Koska ihmisten kulttuuri on vuosisatojen aikana rakentunut luonnonvarojen käytön pohjalle ja koska olemme nähneet luonnon lähinnä loputtomana resurssivarastona, voi olla vaikeaa irrottautua vanhoista tavoistamme, kuten hyödyketavaroiden kulutuksesta. Se ja muut kulttuurimme luomat ilmiöt on nähty pitkään täysin normaaleina ja ongelmattomina. Asenteiden muuttaminen vaatii, Leviksen tämän vuoden teeman mukaisesti, niihin vaikuttamista, jota nykyisessä kestävyysmurroksessa pyritäänkin tekemään. Toivotaan siis, että tulevina vuosina vallitsevat asenteet saadaan muuttumaan. Vaikuttaminen on sikäli helppoa, että sitä voi jokainen tehdä omassa lähipiirissään.

Myyläishenki on kuitenkin yksi asia, josta voi aina löytää positiivisempaa mieltä ja samalla. Tässä Leviksen numerossa esitellään muun muassa Karkkilaa, sekä kuvia tämän vuoden ekskumatkalta, jotka ovat hyviä tapoja kerryttää yhteishenkeä ja iloista mieltä. Eikä pidä unohtaa kovaa vauhtia lähestyviä pikkujouluja, ja muita MYY:n lukuisia tapahtumia, joita syksy tuo vielä tullessaan. Tapahtumiin kannattaa lähteä vain rohkeasti mukaan keräämään iloisia kokemuksia ja solmimaan kaverisuhteita, niihin ovat kaikki tervetulleita! :)

Antti

Puhis testaa –

Tiistaina 26. päivä syyskuuta tapahtui kummia. Joukko opiskelijoita tapasi Viikin kampuksella aamukahdeksalta ja ryhtyi hommiin. Kajareista raikuava Bella Ciao täytti muuten hipihiljaisen Biokeskus 3:n aulan. Edellisiltana maalattu banneri ripustettiin nippusitein kolmannen kerroksen lasikaiteeseen. Kahdeksan isoa mustaa kirjainta koristivat valkoista kierrätyslakanaa: Vallattu. Viikin kampus oli liittynyt osaksi 19.9. alkaneita yliopistovaltauksia. Yksi suurista Viikin valtauksen taustalla pyörivistä voimista oli kukas muukaan kuin Ympäristötieteiden opiskelijat – MYY ry:n puheenjohtaja Tiia-Roosa Kilpinen. ”Tintti” oli ollut järjestämässä Helsingin yliopiston päärakennuksen valtausta viikkoa aikaisemmin ja yhdessä muiden aktiivisten opiskelijoiden kanssa halusi tuoda opiskelijaliikkeen myös Viikkiin.

Mikä sinua Tintti motivoi valtaamaan yliopistorakennuksia?
Nykyinen opiskelijaliikkeen heikko tila. Halusin saada muutosta aikaiseksi opiskelijaliikkeen nimissä.

Miksi juuri Viikki?
Tavoitteena Viikissä oli tukea päärakennuksen valtausta ja saada eri tiedekuntia mukaan. Viikissä toimii 4 eri tiedekuntaa, joten kampuksen valtauksella oli mahdollisuus tavoittaa monia eri alojen opiskelijoita sekä useampi dekaani. Kumpulan kampus satuttiin valtaamaan samaan aikaan. Valtaukset saivat toisistaan paljon tukea ja kannustusta.

Mikä oli parasta valtauksissa?
Se, miten siitä tuli koko Viikin asia, yhdisti Viikkiläisiä yli järjestörajojen. Valtausliikkeessä: opiskelijat aktivoitua

Vinkkisi hyviin yöuniin kampuksella?
Kertsin sohva on bängeri, korvatulpat helpottavat unensaantia. Biokeskus voittaa nukkumapaikkana päärakennuksen mennen tullen, eli kannattaa valita vallattava kohde siltäkin kannalta tarkasti.

Kenen tuki opiskelijaliikkeelle ilahdutti eniten?
Kaikki Viikkiin tulleet, mm. Amanda Pasanen ja eväitä lahjoittaneet Viikkiläiset!

Entä millaisena näet opiskelijaliikkeen tulevaisuuden?

Opiskelijaliike on vahvempi kuin pitkään aikaan, mahdollisuuksia vaikuttaa asioihin. Valtaukset olivat hyvä ensiaskel tälle syntymiselle. Liikkeellä on potentiaalia laajentaa koskemaan muitakin asioita kuin vain opiskelijoiden toimeentuloa.

Mitä opiskelijaliikkeen jäsenenä aiot tehdä seuraavaksi?
Aion olla mukana tulevassa aktiossa, jota liike on suunnitellut…

Minkä arvosanan antaisit valtauskokemuksellesi?
Täysi 10! Tunti, että saatiin sen ansiosta hyviä asioita aikaiseksi, erityisesti tiedekuntajärjestöjen ja valtaajien välinen keskustelu oli todella antoisaa.

Miltä uni on nyt maistunut omassa sängyssä?
Paremmalta kuin valtauksen lattialla…
Lopuksi voisitko kertoa, kuinka monta sumppikuppia joit valtauksella päivässä?
Huh paljon enemmän kuin tavallisesti! Kahvia oli tarjolla valtauksella kellon ympäri, mikä mahdollisesti vaikutti yöuniin. Toisaalta kovat touhut vaativat kovat juomat!

Puheenjohtaja lähettää kiitoksensa kaikille Viikin valtaukseen osallistuneille ja paikalla vierailleille! Erityiskiitos myös eväiden lahjoittajille! <3

Noora ''Norppa'' Kiviniemi
MYY ry:n varapuheenjohtaja

Luka-lassien elämää: KURAA JA KARVAA

Luka-lassien elämää -palsta käsittelee niin maailman ihmeitä kuin arkisempia aiheita nuoren ja hölmön koiran silmin.

TEKSTI ja KUVAT: Emmi Aivola

Omistaja saa tiuhaan kuulla ihmettelyä siitä, kuinka vaikeaa turkkini hoito varmaan on. No tuota… ei se ole. Joo minulla on komea leijonaharja ja paljon hapsuja jaloissa, mutta loppupeleissä turkkiani pitää puunata huomattavasi vähemmän kuin mitä voisi kuvitella. Nyt kerron teille, että mitä tämän puuhkan ylläpito vaatii.

Ensinnäkin usein oletetaan, että minua pitää harjata joka päivä. Todellisuudessa alkukesästä lopputalveen perusteellinen harjaus kerran kahdessa viikossa riittää hyvin! Silloinkin pohjavillaa kyllä irtoaa (ks. kuva 1). Keväällä, jolloin tiputan lämpöisen (pohja)villapaitani, oletus pitää osittain paikkansa. Ei mua tarvitse harjata päivittäin, mutta jokapäiväinen lyhyt harjaussessio säästää minun ja omistajan kodin villaiselta kaaokselta. Tiesittekö, että jotkut ihmiset jopa kehräävät meidän koirien villasta lankaa ja käyttävät sitä neulomiseen?

Entä sitten pesu? En tarvitse kokovartalopesua kuin kerran vuodessa juuri pahimman karvanlähtöajan lopulla. Senpä vuoksi viime keväänä minut raahattiin Kaaren kauppakeskukseen lemmikkien itsepalvelupesulaan. Omistaja kuurasi koko turkkini läpi ja sitten jollain kovaäänisellä laitteella kuivasi minua ikuisuuden. Huone vain pöllysi karvasta, kun loputkin villapaidastani lähti irti pesun ja kuivauksen myötä. Operaatio jännitti niin hirmuisesti kuten kuvasta 2 näkyy! Oli varsin ikävää saanen sanoa. Samalla reissulla pissasin lemmikkikaupassa kissan raapimispuuhun, kun siihen oli joku pissannut minua ennen. Aiemmin mainittuihin jalkahapsuihin kerään erittäin tehokkaasti kuraa, joten marraskuun räpäskäsäässä joudun suihkuun päivittäin, jolloin masuni ja koipeni huuhdellaan. Niin varmaan kaikki muutkin karvaturrit joutuvat.

Vielä viimeisenä muttei vähäisimpänä tohvelini pitää käsitellä noin kerran kuussa. Kynteni leikataan vastustuksestani huolimatta. Lohdutuspalkintona saan aina paljon herkkuja. Koska olen pitkäkarvainen collie, eli kavereiden kesken pehko, jatkuvasti kasvavat tassukarvani pitää lyhentää saksilla tai trimmerillä. Tämä säästää kotia kura- ja hiekkakaaokselta. Aika siistit tassut tulee vai mitä (kuvat 3 ja 4)?

1

2

3

4

TUKEA JA VIITOITUSTA URAPOLULLE

TEKSTI: Tiina Komi **KUVA**: Veikko Somerpuro

Loimu tarjoaa opiskelijoille sparrausta ja konkreettisia työkaluja niin työpaikan löytämiseen kuin urapolun rakentamiseenkin. Esimerkiksi keskustelu uravalmentajan kanssa voi olla käänteentekevä kokemus.

Uran rakentaminen käynnistyy kesätöistä ja harjoittelupaikoista jo ennen valmistumista. Loimun urapalvelupäällikkö **Suvi Liikkanen** kannustaa opiskelijoita suuntaamaan työelämään mahdollisimman varhaisessa vaiheessa. Myös muut kuin oman alan työt opettavat tärkeitä työelämätaitoja.

Työllistymiskysymykset askarruttavat usein jo opiskeluaikana. Loimusta saa käytännön neuvoja ja apua, mikä helpottaa kesätöihin ja omalle alalle työllistymistä. Jo yksi keskustelu Loimun uravalmentajan kanssa voi tuottaa uusia oivalluksia.
– Oman osaamisen tunnistaminen voi olla yllättävän vaikeaa. Saattaa olla, ettei opiskelija esimerkiksi hoksaa hankkineensa kesätöissä tärkeää kokemusta asiakaspalvelusta, tiimin vetämisestä tai kyvystä sietää työn monotonisuutta, eikä osaa kertoa tästä oman alan paikkoja hakiessaan.

Mahdollisuudet tutuiksi
Loimun alojen opiskelijoille on koottu syöte avoinna olevista kesätyöpaikoista. Hakukone helpottaa itselle sopivien mahdollisuuksien kartoittamista. Kandivaiheen opiskelijoille löytyy Kesäksi töihin -verkkovalmennus. Tietoa on tarjolla niin työmahdollisuuksista kuin työantajistakin. Yliopistolla ei aina tiedetä, mihin kaikkeen opinnot avaavat mahdollisuuksia. Tutkijan ja opettajan urien lisäksi uraa voi luoda esimerkiksi tuotepäällikkönä, konsulttina tai vastuullisuusasiantuntijana. Nimikkeiden kirjo on laaja.
– Toivoisin opiskelijoiden hakeutuvan jo harjoitteluaikana rohkeasti yliopiston ulkopuolelle.

Verkostoitumisesta apua urapolulle
Moni pähkäilee palkkatoiveiden kanssa niin harjoitteluvaiheessa kuin opintojen loppusuorallakin.

– Tutkittu tieto antaa varmuutta palkkaneuvotteluihin, siksi selvitämme opiskelijoiden ja työntekijöiden palkkoja. Moni on arka siitä, mitä uskaltaa tai kehtaa pyytää. Osa ajattelee, että työelämässä asiat ovat pitkälti ennalta sovittuja ja kaikki toimivat samojen sääntöjen mukaan. Näin ei kuitenkaan ole. Palkassa on paljon vaihtelua, mutta toisaalta myös yksilöllistä neuvotteluvaraa.

Liikkanen kannustaa opiskelijoita liittymään työttömyyskassaan heti ensimmäisessä työpaikassa, esimerkiksi harjoitteluaikana. Työpaikan ei tarvitse olla omalta alalta.
– Pysähdy miettimään, mitä haluat tehdä, mikä sinua kiinnostaa ja missä olet hyvä. Etsi opintojen aikana oma urapolkusi. Verkostoituminen muiden loimulaisten kanssa helpottaa omien mahdollisuuksien näkemistä ja laajentamista, sanoo Suvi Liikkanen.

Suvi Liikkanen

OLEMME LUOTETTAVA KUMPPANI FUKSIVUODESTA AINA ELÄKEPÄIVIIN ASTI

Me Loimussa tiedämme, että oman ammatti-identiteetin luominen ja ensimmäisen oman alan työpaikan hankkiminen voi olla työlästä. Siksi haluamme auttaa ja tukea alojemme opiskelijoita heti opintojen alkuvaiheesta lähtien!

Teemme mielellämme yhteistyötä myös ainejärjestösi kanssa! Loimusta saatte tilaisuuksiinne puhujia ja kouluttajia, jotka voivat auttaa alanne opiskelijoita eteenpäin omien suunnitelmien ja hakemusten kanssa. Ota yhteyttä oman järjestösi aktiiveihin, Loimun paikallisyhdistykseesi tai Loimun toimistoon, niin aloitetaan yhteisen tilaisuuden suunnittelu.

Erityisesti opiskelijoille hyödyllisiä palveluitamme ovat:

- Loimun alojen uramahdollisuuksien esittely
- Henkilökohtainen ura- ja työnhakuneuvonta
- Juuri sinulle räätälöidyt työnantajalistat ja uramahdollisuudet
- CV:n, työhakemuksen ja LinkedIn-profiilin palautepalvelu
- Työsuhteeseen liittyvä neuvontapalvelu

Loimuun kuuluminen on fiksua!

LOIMU

Syksyn kirjanurkka

TEKSTI: Ruska Luiro **KUVAT**: Meri Vuorivirta

Tenttikirjojen välissä on kiva lukea välillä muutakin- tässä syksyn parhaat kirjatärpit! (Huom: perustuen puhtaasti allekirjoittaneen mielipiteisiin.)

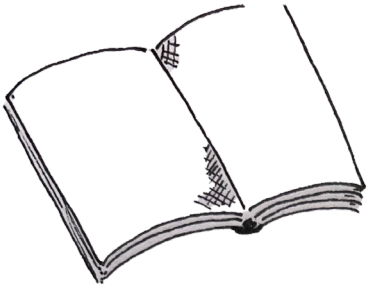

lähisuhdeväkivalta

itsetuhoisuus

päihteet

päihteet

väkivalta

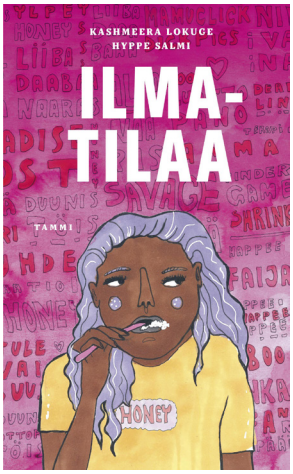

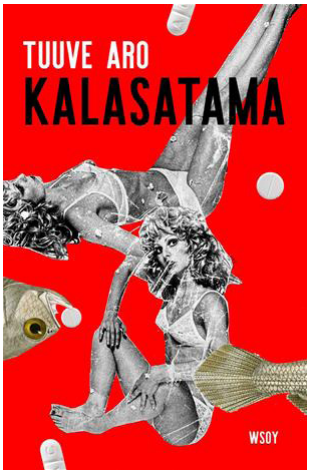

Kashmeera Lokuge ja Hyppe Salmi – Ilmatilaa

Ilmatilaa on raikas ja vetävä kirja parikymppisestä Shehanista, joka tasapainottelee kulttuurien ristivetojen, opiskelujen ja elämän kiemuroiden keskellä. Kirja tuo erityisesti esiin ruskeiden nuorten naisten elämää Suomessa. Tämä kirja vie mukanaan ja naurattaa sekä itkettää hersyvällä kerronnallaan!

Tuuve Aro – Kalasatama

Autofiktiota ja yhteiskuntakritiikkiä yhdistelevä teos herättelee, ärsyttelee ja miettityttää! Kirja provosoi ja sörkkii. Kalasataman päähenkilö (hermoromahduksen kärsinyt viisikymppinen lesbo kirjailija) kommentoi ympäristöään sarkastisen kuivalla huumorilla. Kirja kulkee tajunnanvirtamaisesti, ja selvien juonirakenteiden fanit saattavat kiristellä hampaitaan.

Pimeiden iltojen lukuseuraksi suosittelen kurkumakaakaota - tässä siihen resepti!

Mausteinen kurkumakaakao

- Kauramaitoa
- Kaakaojauhetta
- Jauhettua kurkumaa
- jauhettua kanelia
- Anista (jos se on omaan makuun)
- Ripaus mustapippuria

Sekoita kauramaito, kaakaojauhe ja ripaus mustapippuria. Lämmitä juomaa hellalla kunnes se on kuumaa, mutta ei kiehuvaa. Sekoita oman maun mukaan kurkumaa, kanelia ja anista. Kannattaa maistaa välissä, ettei tule liian voimakasta! Jos haluat, voit lisätä myös esimerkiksi vaniljaa, tai lurauttaa kuppiin vaniljakastiketta makua pehmentämään. Kaada sopivaan kuppiin ja nautiskele J

seksuaalinen väkivalta

itsetuhoisuus

päihteet

väkivalta

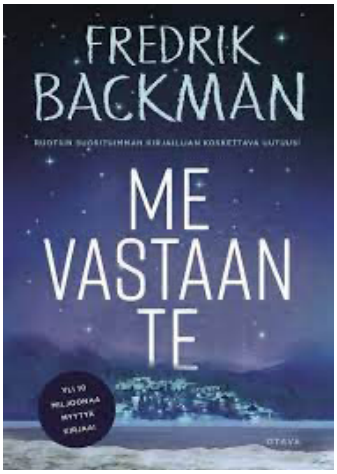

Fredrik Backman – Me vastaan Te

Kiekkokaupunki-romaanin itsenäinen jatkoosa, jonka voi hyvin lukea irrallisena teoksena. Backmanilla on taito kirjoittaa ihmiselämän kaikista sävyistä, ja Ruotsalaiseen pikkukaupunkiin sijoittuva kirja koskettaa, itkettää ja naurattaa. (Suosittelen suurella sydämellä kaikkia muitakin Backmanin teoksia)

Aris Fioretos – Nelly B:n sydän

1920-luvun Berliiniin sijoittuva kirja naisista, unelmista, vapaudesta ja lentämisestä. En halua paljastaa enempää. Lue ja koe.

Minä lähden Pohjois-Karkkilaan...

TEKSTI: Risto (Ripa) Willamo **KUVAT**: Ruska Luiro

Mitä tarkoittaa ”Karkkila”? Jos uumoilet, että se on kaupunki luoteisella Uudellamaalla, olet kyllä teknisesti kartalla, mutta silti aika eksyksissä. Sillä vielä enemmän ”Karkkila” on maailman parhaat bileet (ylivoimaisesti), vuoden rakkaudentäyteisin viikonloppu, sekopäinen vankila [1] sekä ystävyyden ja yhteishengen ylevä ylistys. Se on myös varma syysflunssa, univelkaa, sotkua ja hukkunutta omaisuutta, mutta kuten ympäristötieteilijät erityisen hyvin tietävät: ilmaisia lounaita ei ole!

Alkuun on etenkin fukseja ajatellen hyvä kertoa, että mä olen Ripa, yliopistonlehtori Risto Willamo. Oon toiminut Myyn kuraattorina liki tauotta n. 35 vuotta ja nyt jään 65-vuotiaana eläkkeelle 31.12.2023. Mun myyläisfuksisyksyni oli 1977, silloisessa ympäristönsuojelutieteen oppiaineessa. Oon tehnyt lähes koko opiskelu- ja työurani ympäristötieteissä ja Viikin kampuksella. Ja Myyssä ❤️. Yli 46 vuoden kokemuksella voin sanoa varmana tietona: Myy ry on maailman paras ainejärjestö (ylivoimaisesti). Mun mielestä.

Toimitus pyysi mua kirjoittamaan siitä, mikä Karkkila on ja mitä se on mulle merkannut. Mitkä on kivoimpia muistojani?

Elämäni on ollut ihan täynnä ihania ja rakkaita Myy-juttuja. Mutta jos olisi pakko valita yksi ylitse muiden, ei olisi mitään vaihtoehtoja. Se olisi Karkkila. Se on ilmiönä niin massiivinen, pitkäikäinen, säännöllinen ja täysin ainutlaatuinen. Erilainen kuin mikään muu tapahtuma omassa universumissani. Jos käy niin, että tää on mun elämäni vika kirjoitus Levikseen, ei mikään voisi olla sopivampi teema. ❤️ Mä oon nyt siis viimeisiä viikkoja Myyn kuraattorina. Jos mulle vain tarjoutuu tilaisuus jutella tulevan seuraajani kanssa, aion neuvoa häntä: ”Mene Karkkilaan! Jos haluat ymmärtää, mikä Myy on, mene Karkkilaan!” Tiedän puhuvani – en varmasti kaikkien – mutta hyvin monen puolesta, kun sanon, että Karkkilassa on oikeasti kivaa. Siis ihan aikuisten oikeasti. Syvästi kivaa. Ei siellä örvelletä kännissä ja hinata polkupyöriä lipputankoon. Siellä halataan ja hymyillään. Tanssitaan, lauletaan ja nauretaan. Karkkilan ainutlaatuisuuden takaamiseen ei riitä pelkästään henkeäsalpaavan kaunis rantamaisema saunoineen, vuodesta toiseen yhtä loisteliaat ruoat, perinteinen punainen mekko puheenjohtajan päällä, hyvä mu-

[1] Karkkila, Karkkila, sekopäinen vankila! Maasillan Tommin (fuksivuosi 1992) säveltämä ja sanoittama Karkkila-biisi, jota esitti legendaarinen myypiäisten TopVar-yhtye.

siikki ja hieno ohjelma. Vaan tarvitaan ne rakkauden täyttämät ihmiset: saunan lämmittäjät, ruokien tekijät, kaupassa kävijät, toisilleen hymyilevät ja toisistaan välittävät myyläiset musiikkia soittamaan, ohjelmaa järjestämään, kaikkia huoneita ja pihaa täyttämään ja loppusotkuja siivoamaan. Ja taustalle on tarvittu tuutorit, jotka vuodesta toiseen jaksavat kertoa, tehdä ja näyttää kaiken uusille sukupolville. Hallitukset, jotka jaksavat rakentaa aina vain parempaa Myytä. Ekskuvastaavat, viinikisamestarit, Leviksen toimituskunnat, työelämäiltojen järkkääjät. Niiden pohjalle Karkkila on ollut mahdollista pystyttää. Karkkila ei ole sattuma eikä sitä rakennettu hetkessä, siinä tiivistyy vuosikymmenien vankkumattoman myyryttämisen tulos. Pitäkää Karkkilasta huolta, sillä uuden rakentaminen veisi taas vuosikymmeniä.

Eka Karkkila taisi olla 1982. Kerran saatiin vuodeksi porttikielto, kun joku vissiin hajotti vessanpytyn kannen, ja koronan aikaan pidettiin yksi vuosi taukoa. Eli saattaapi olla Karkkila numero 40 juuri nyt, muistetaan nostaa sille malja. Vaikka ei Karkkila tarvitse vuosijuhlia. Sehän on universaali vakio.

Ajattelin tulla sinne taas, kun kerran vähän yllättäen olen vielä kuraattori [2]. Vielä kerran saan tuntea itseni osaksi yhteisöä. Ehkä pääsen vielä kerran vetämään tähtiretken: Leonidien meteoriparven aiheuttamien ”tähdenlentojen” tiheys on usein suurimmillaan juuri Karkkila-viikonloppuna. Ehkä saan vielä kerran olla mukana sambajunassa [3], tuossa 2010-luvun Karkkiloiden spektaakkelitanssissa, joka on tehnyt viime vuosina uuden tulemisen. Vielä kerran saan soittaa sormenpääni rakoille kitaraa – jonka synttärit muuten vietetään aina Karkkilassa, nyt se täyttää 36 v [4]. Ehkä joku vielä kerran haluaa kuulla juttujani Myyn historiasta. Ja ehkä uskaltaudun vielä kerran sinne pelottavaan [5] pihan Reivimökkiin, vaikka tiedän, ettei siellä pärjää ihan pelkästään sillä, että osaa 2000-luvulta Tiktakin *Hei me heilutaan* ja Haloo Helsingin *Maailman toisella puolen.* Uskon jännittäväni vähemmän kuin vuosikausiin, eikä Karkkila-luennonkaan suunnittelu enää stressaa mieltä [6]. Viime vuonna oli suureellinen Viimeinen Karkkilani, tämä on nyt enää vain ihana lisäbonus. Rentouttani lisää myös, että sain tällä kertaa tärkeän tehtävän: pitää hakea vegaanikinkkua kotini läheltä, tammisaarelaiselta sponsorilta. Se antaa tulolleni oikeutuksen, vaikka tiedänkin, etten sitä teidän mielestänne tarvitse. Mutta me ikäihmiset olemme yhtä kompleksisia kuin te nuoret…

[2] Mun piti eläköityä jo keväällä 2023, mutta viime syksynä – juuri Karkkilan aikoihin – multa löytyi eturauhassyöpä, joka sotki kaikki kuviot. No, rauhanen leikattiin keväällä ja nyt tulen Karkkilaan taas terveenä ja yhtä eturauhasta keveämmällä askelella.

[3] Perusmuodossaan sambajunan biisinä on Zequinha de Abreun Tico-tico. Juna on usein hyvinkin 25 metriä pitkä, kun kymmenet myyhkyset ovat jonossa kädet edellä olevan harteilla. Sambajuna koluaa yleensä ensin pääsalin kaikki nurkat ja lähtee sen jälkeen kiertelemään aulaan ja jopa makuuhuoneisiin, joissa se mestarillisesti mahtuu kapeista oviaukoista, vaikka junan etupää tulee jo huoneesta ulos, kun takapää vasta ahtautuu sisään. Lattialla ”nukkuvat” väistetään taitavasti.

[4] Sain kitarani läksiäislahjaksi myyläisiltä Karkkilassa 28.11.1987, koska silloinen assistentuurini loppui, ja luulin lähteväni Viikistä ikiajoiksi. Olinkin vuoden poissa, mutta sitten sain – aivan yllättäen – uuden assistentuurin ja tälle tielle jäin.

[5] Kasper arveli, että siellä voi saada myyräkuumeen.

[6] Takavuosina pidin Karkkila-viikonlopun jälkeisen luentoni alkuun puheenvuoron teemalla ”Rakkauden rooli ympäristönsuojelussa”.

Vielä kerran aion kulkea rakennusten ja pihapiirin läpi. Miettiä, miksi ihmeessä kaikkien piti aina hypätä siitä ikkunasta. Käydä laiturilla ja muistella, miten suuri onni oli, ettei se yksi hurjapää hukkunut sukeltaessaan jään alle 1980-luvun alussa (älkää te IKINÄ tehkö samaa!). Miettiä hartaasti oman elämäni kaarta ja kiittää jokaista huoneennurkkaa siitä, että olen saanut niissä laulaa, vollata, parantaa maailmaa, joskus jopa nukkua. Suukottaa jokaista pihapolun hiekkajyvästä siitä, että en ole koskaan eksynyt sinne pimeään ja että sain vielä vanhoilla päivilläni oppia pelaamaan kaljamölkkyä. Että olen saanut kokea kaiken tämän… Kivoimpia muistojani? Ei ole montakaan yksittäistä, kaikki kymmenet Karkkilani ovat vain yhtä kivojen muistojen nauhaa. No, se nyt oli kyl aika kiva, kun elämäni tokan kerran luulin lähteväni lopullisesti Viikistä 2000-luvun alussa [7]. Ja luulin taas kerran tulevani elämäni vikaan Karkkilaan. Ja ihan kaikki oli mua pihalla vastassa isossa ringissä. Ja sit mä halasin jokaista. Siitä Karkkilasta tehtiin se runokin [8].

Mutta… mikä Karkkila siis on, siitähän mua pyydettiin kirjoittamaan. Tässä muutamia määritelmäyrityksiä, eräiden itselleni tärkeiden tieteenalojen näkökulmista:

[7] Mut sitten sainkin ihan yllättäen ja myyläisten massiivisella avustuksella nykyisen lehtorinvirkani.
[8] Juha ”Juurimato” Vauhkosen fuksisyksynään kirjoittama Karkkila-runo julkaistiin joka syksy Leväperäisessä varmaan kymmenen vuoden ajan 2000-luvun alussa.

Biologia: Karkkila on kuin sienirihmaston itiöemä, joka pomppaa hetkeksi näkyviin muodostaen ”sienen”, vaikka oikeasti 99 % sienestä elää koko ajan rihmastona maassa.

Sosiaalipsykologia: Karkkila on jokavuotinen, aina yhtä mielenkiintoinen ihmiskoe.

Kompleksisuustutkimus: Karkkila on harvinainen, ultrakompleksinen ilmiö. Tulet sinne ja lähdet pois, mutteet ole yhtään varma, mitä välissä tapahtui. Myöhemmin kuitenkin ymmärrät, että haluat mennä uudestaan.

Tähtitiede: Karkkila on Leonidien tiheysmaksimin aikaan esiintyvä musta aukko, johon on tiivistynyt niin paljon kulttuurista massaa, että voidaan väittää yhdessä viikonlopussa saatavan esiin edustava kuvaus siitä, mitä myyläisyys on.

Systeemitiede: Karkkila on emergentti tiivistymä myyläisyyden ylimmälle tasolle. Sen sääntöjä ei voi ymmärtää pelkästään alempien tasojen sääntöjen perusteella. Mutta kun sinne kerran menee, ymmärtää ja näkee kaiken – täydellisesti.

***Estetiikka**:* (ohi)

Tieteenteoria: Karkkila on Myystä kertovan kandityön tai gradun johtopäätösluku.

Filosofia: Karkkila on paljon enemmän kuin pikkujouluviikonloppu, se on yleinen ja myyläinen näkökulma elämään tiivistettynä yhteen, itseään ikuisesti toistavaan simpukankuoreen.

Kaaostutkimus: Karkkila on näennäisen kaaoksen pinnan alla piilevä kompleksinen järjestys.

Kestävyystiede: Karkkila on sitä, että nykyiset myyläissukupolvet turvaavat itselleen hyvän olon viemättä tulevilta sukupolvilta mahdollisuutta turvata omaa hyvää oloaan.

Niin, mäkin siis tulen vielä kerran Karkkilaan. Mutta vaikka tulisin vielä kymmenen kertaa ja lausuisin miten metaforisia määritelmiä, tiedän, että peruskysymykset jäävät ikuisesti vastaamatta:
miten maailmassa voi olla niin paljon kenkiä?
miten te voitte tarjeta siinä kivirappusilla niin vähissä vaatteissa, vaikka on jäätävän kylmä?
miten 2020- ja 1980-luvun myyläiset voivat olla niin samanlaisia?
ja niin ihania?
(Mombasan simpukan mysteeriä oon saanut sen verran selvitettyä, että se ei enää tartte omaa kysymystään vaan pystyn eläköitymään sen suhteen rauhallisin mielin.)

Ripa,
Myyn kuraattori (ja ylpeä siitä)

JK1. Rakas, ihana Leväperäinen. Voi olla, että tämä oli viimeinen kirjoitukseni Sinun turvallisessa huomassasi. Kiitos kaikista näistä vuosista. Anteeksi, että en ole koskaan liittänyt Sinussa julkaistuja lukuisia kirjoituksiani viralliseen ansioluettelooni. Mutta tiedät kyllä, että sydämessäni Sinä olet minulle kaikkein tärkein elämäni julkaisufoorumeista. Terkuin Päätoimittajasi vuodelta 1979 (tai jotain)

JK2. Kiitos Emmi Aivolalle ja Sini Ruohomäelle asiantuntija-avusta kirjoituksen laadinnan aikana.

Latexin olut-suositukset

TEKSTI: Lauri Kähkönen

Toivottavasti teillä lukijoilla on ollut maukas syksy. Oma syksyni on ollut erittäin monimuotoinen eri oluttyylien suhteen. Perussameiden ipojen ja marjaisten hapanoluiden kulauttelu on siirtynyt enemmän ja enemmän tynnyrikypsytettyihin erikoisuuksiin. Niiden tarkempi hifistely antoi idean esitellä erittäin hyviä, mutta harvemmin vastaan tulevia oluttyyppejä. Erikoisuuksista puhuttaessa nämä alla olevat bönikät eivät ole sinne syvimpään päätyyn, jossa viinaisuus ja makeus kohenee, vaan pikemminkin vähän helpommin vedettäviä ja ihmisystävällisempiä. Huomioikaa myös listan lager ja pils. Ne saavat jälleen huomiota, koska vuosi 2023 on lagereiden vuosi!

Witbier eli belgialainen vehnäoluttyyppi, johon lisätty yleensä korianteria, appelsiininkuorta tai muita erilasia yrttejä tuomaan kivaa vehreyttä ja kukkaisuutta. Ihanan kevyt, hieman crispi ja vivahteikas bisse, joka kiemurtelee suussa. Hoegaarden ja Blanc voidaan laskea witbieriksi, mutta ne jäävät yleensä erittäin vaisuiksi. Valitettavan harvoin tulee Suomessa kaupan hyllyllä hyviä tölkkejä/pulloja kyseisestä tyylistä vastaan, mutta aina kannattaa kysyä.

Suodattamaton ja pastöroimaton pilsner. Marraskuun alussa kannattaa pitää silmät ja korvat auki, koska tällöin Suomestakin saa kunnon pilssiä! Suodattamaton ja pastöroimaton Pilsner Urquell saapuu tuoreena ja normaalia sameampana suoraan Tšekeistä useampaan oluthuoneeseen ympäri Suomea. Kyseinen tuoreolutversio tuo huomattavasti paremmin esiin tšekkiläisen Saaz humalan sekä pehmeää karamellimaisuutta yhdessä luontaisen hiilihapokkuuden kanssa. Erittäin suuri suositus myös Vinohradský pivovarin Svatovaclavska pilsneristä, jota yleensä saanut samoihin aikoihin Pien shopista. Jos tätä herkkua ostat tölkitettynä, muista juoda se mahdollisimman pian, koska tuoreolut ei montaa viikkoa säily. Ja btw nämä ei kauaa hanoissa/hyllyissä pysy. Syynä pienet erät, herkkä pilaantuminen ja suuri kuluttajien suosio.

Märzen. Saksalainen lager, jossa korostuu vahva runko, meripihkaisuus ja keksimäisyys. Väriltään ruskeahko. Syksyllä kaupan hyllyiltä löytyy märzeniä muiden Oktoberfest oluiden seasta. Sinänsä erikoinen tapa, koska märzeniä aletaan panemaan perinteisesti maaliskuussa ja se onkin parhaimmillaan juuri keväällä. Ilmeisesti Oktoberfestiin kuitenkin kuuluu juoda kauden jämä märzenit pois, joka selittänee niiden myyntiä Oktoberfest oluina. Olarin panimo on tehnyt yleensä oivallisia märzeneitä niin keväällä kuin syksylläkin. Esim. tänä syksynä Coolheadista löytyi Olarin panimon kanssa yhdessä tehty You found me märzen, joka oli maultaan karamellimainen, vähän kermainen, keksimäinen sekä pähkinämäinen. Aika monesta kaupasta löytyy myös ympäri vuoden hyvin tummaa Aecht Schlenkerla Rauchbier märzeniä, mutta ainakin omaan makuun kyseinen tuote on avain kamalaa litkua, jota en todellakaan suosittele ensimmäiseksi märzen maistiaiseksi.

Gruit. Oluttyyli, jota on pantu jo 1000 vuotta sitten keski-Euroopassa. Gruitissa humalan sijasta makua tuo sekoitus erilasia yrttejä, kuten kanerva, siankärsämö, suomyrtti ja labradorintee. Vuonna 2023 on gruittia varovaisesti nostettu uudelleen valoon, koska perinteiset yritit ja oluen humalattomuus on alkanut kiinnostamaan kuluttajia. Oma gruit suositukseni on Põhjalan Virvatuli (Cellar Ceries), joka on tynnyrikypsytetty vermutti- ja skotlantilaisessa wiski tynnyreissä. Oikein terävä, kuivahko, hieman rusinainen ja vermuttimainen, joka tuo mieleen barley winen.

Sahti. Suomen lahja olutmaailmalle. Sahti on aito ja perinteinen Suomalainen suodattamaton tuoreolut, joka on pehmeän täyteläistä, melkein hiilihapotonta ja mämmin väristä. Sahdista voidaan tehdä happamampaa tai imelän makeaa, riippuen valmistajan preferensseistä. Kuitenkin sahdin kuuluu olla vähintään 6% ja leivinhiivalla käytetty. Leivinhiiva tuokin sahdille banaanimaisen tuoksun. Mallaspohjana käytetään yleensä ohramallasta, jota voidaan täydentää niin vaaleilla kuin tummilla ruismaltailla. Sahtia tykätään myös maustaa katajalla keittämällä katajanoksia tai lisäämällä katajanmarjoilla uutettua vettä mäskäykseen. Mikäli haluat kunnioittaa tätä ainutta Suomessa keksittyä oluttyyliä, on Sahti oiva valinta suomalaiseen joulupöytään. Sahtia valmistaa monikin panimo, mutta esimerkiksi Lammin Sahti, joka voitti Suomen paras olut 2023 kilpailussa sarjan Vaalea tai keskitumma ale, lienee parahin valinta.

EXTRA

Koska viime aikoina ympäristötieteiden opiskelijat ovat gokoustaneet govasti Gambiinan äärellä koen aiheelliseksi esitellä Bembinan. Bembina on Salama brewingin tekemä Cocktail sour, jonka tarkoituksena on jäljitellä Gambinaa. Salaman panimohan löytyy Espoon Bembölestä, joten nimi Bembina käy järkeen. Miten sitten Salama teki bissestä Gambinaa? Tiivistettynä ensiksi tehty hapanolutpohja lajiteltiin vermutti, gini ja viini- tynnyreihin kypsymään ja kypsymisen jälkeen eri tynnyreissä kypsytetyt bisset blendatiin keskenään. Hiilihappamuus minimoitiin ja tuote pakattiin punaetikettiseen 0.75 l muovipulloon :)

Mistä tätä isoa B:tä sitten saa? Valittavasti Salama jätti keväällä Bembinan panemisen vain yhteen kertaan, joten pullot ovat jo pääosin kulutettu pois. Kuitenkin 19.10 tätä kirjoitelleessa kauppakeskus Triplan Bierhaus Berlinissä näyttäisi olevan vielä pieni määrä saatavilla.

EXQ-PÄIVÄKIRJA

KESKIVIIKKO 20.9.

Aamu alkoi bussin odottelulla infokeskuksen kirjaston edessä vesisateessa. Myyläiset tukkivat pääovet laukkuineen ja kasseineen tehden muiden opiskelijoiden kävelyn kirjastoon mahdollisimman vaikeaksi... Pienen odottelun jälkeen Juhani kurvasi tutun punaisen taxiladyn pihaan 8 aikoihin ja myypiöt alkoivat valua bussiin sisään. Vuoden takainen odotus viime ekskusta oli vihdoin päättynyt ja uudet ikimuistoiset ekskukokemukset olivat edessäpäin. Fiilis oli levollinen, eikä aikainen herätys juuri painanut mieltä. Näinpä oli hyvä aika jo korkata ensimmäiset ohrapirtelöt bussin takaosassa.

Matkan ensimmäinen kohde oli Tvärminnen eläintieteellinen tutkimusasema. Kohteeseen matkatessa tien oikealla puolella, jossain päin Karjaata odotti iloinen matkatervehdys. Tien varteen oli kukapas muukaan kuin Myyn legendaarinen kuraattori Ripa laittanut kyltin, jossa luki HYVÄ MYY ! Kyltti nostettiin mukaan bussiin. Ja olihan Ripa myös kirjoittanut meille pienen tervehdyksen sekä antanut meille matkaa piristämään pienen koristekurpitsan □

Tvärminnessä meitä odotti maukas pastalounas. Samalla pääsimme nopeasti tutustumaan aseman miljööseen, ennen kuin matka jatkui kohti Hankoa ja manner-Suomen eteläisintä pistettä. Sää oli erittäin tuulinen ja sateinen, mutta kävely liukkailla ja jyrkillä kalliokivillä oli hyvin mieleenpainuva ja märkä kokemus. Suomeen tuotujen teslojen ihastelujen ja kävelyretken jälkeen lähdettiin kohti Houtskarin majoitusta, jolloin koettiin ekat lautta-ajot. Matka eteni kauniissa saaristo maisemissa samalla korttia pelaten. Majoituksen lähestyessä ja tunnelman tiivistyessä pidettiin bussissa Gambina gokous, jossa vaihtarit pääsivät ensimmäistä kertaa maistamaan tätä Suomalaista herkkua. Sitten oltiinkin jo perillä, ei muuta kuin DIY iltapala ja vaatteiden kuivatus. Sitten tapahtui jotain, mutta en muista mitä XD. Kuitenkin heräsin aamupalalle.

- LAURI

TORSTAI 21.9.

Torstaiaamuna heräsimme kauniin aurinkoiseen aamuun saaristossa, ehkä hieman väsyneinä mutta silti innokkaina saaristokeskus Korppooströmin vierailua odottaen. Uskollinen Taxiladymme lähti jo aikaisin, joten aamiainen täytyi syödä melko nopeasti. Ajoimme rauhallisen ja luonnonkauniin, pienien peltojen ja metsien elävöittämän saaristomaiseman halki. Tämä oli kuitenkin vasta alkua upeille maisemille, sillä hieman pitempi lauttamatka Houtskarista Korppooseen oli omasta mielestäni yksi ekskun mieleenpainuvimpia kokemuksia. Ulapalta tuivertava merituuli heilutti hiuksia hurjasti, samalla kun kymmenet metsäiset saaret lipuivat ohi. Tunnelman kruunasi täydeltä terältä paistava aurinko. Matkan aikana oli myös mahdollisuus päiväunille. :)
Korppooströmin saaristokeskus toimii sekä itämeritutkimusta tekevänä tutkimusasemana että Saaristomeren kansallispuistoon kuuluvana vierailukeskuksena, jossa pääsee tutustumaan saaristolaiselämään ja sen historiaan, sekä Turun saariston ainutlaatuiseen luontoon. Keskuksessa meitä odotti kolme kiinnostavaa ohjelmanumeroa; esillä ollut Migration- taidenäyttely, tutustuminen keskuksen harjoittamaan Itämeren tutkimustyöhön sekä pienimuotoinen vesieliöiden pyydystys. Taidenäyttelyssä oli esillä mielenkiintoisia teoksia ja installaatioita, joista itselleni jäivät mieleen erityisesti

Jessica Koivistoisen pallonmuotoiset lintumaalaukset sekä veden asemasta maailmassa kertonut kuunteluteos.

Oli hauskaa, kun vesieliötyöpajassa pääsimme muuttumaan hetkeksi itämeritutkijoiksi ja pyydystämään rantavedestä vesieliöitä kahluuhaalareihin pukeutuneina. Haaviin jäi mm. merihevosille sukua oleva kala, siloneula sekä pari isoa katkarapua, jotka kaikki vapautettiin pian takaisin veteen, sillä niille ei olisi ollut tilaa tutkimusastioissa. Kolmannessa aktiviteetissa meille kerrottiin asemalla tehtävistä tutkimuksista sekä esiteltiin käytettävää tutkimusvälineistöä, kuten suuria vesisäiliöitä, joihin merivettä ja sen mukana tulleita merieliöitä kerätään vesitutkimuksen alkuvaiheessa. Kerätyistä vesinäytteistä tutkitaan esim. veden ravinne- ja suolapitoisuuksia sekä pieneliöiden suhteellista runsautta. Työpajojen lomassa pääsimme myös osallistumaan mielenkiintoiselle, keskuksen toiminnasta sekä hieman laajemmin merten muutoksista kertoneelle luennolle, jolla kerrottiin mm. merten tärkeästä tehtävästä hiilinieluina sekä Itämeren ravinnekuormituksesta ja sen lähteistä. Unohtumaton osa vierailua olivat myös korvameduusat, joita näimme suurena parvena keskuksen rantavedessä. Ihmettelimmekin meduusoja ja niiden hyytelömäistä ruumiinrakennetta pitkään. Illalla, matkattuamme takaisin Houtskarin majapaikkaamme, pääsimme saunomaan sekä uimaan Itämeressä, joka oli itselleni hauskaa vaihtelua, sillä olen aiemmin uinut ainoastaan järvissä. Sauna kävi illan mittaan melko ahtaaksi, mutta se ei suuremmin haitannut. Osa porukastamme valvoi myöhään mm. yöllä tehdyn tähtiretken merkeissä.

-ANTTI

PERJANTAI 22.9

Perjantai-aamuna lähdimme saaristosta liikkeelle kohti Turkua. Matkassa oli kuitenkin hieman epäonnea, sillä myöhästyimme muutamalla minuutilla heti ensimmäisestä lautasta. Vaikka seuraavaa lauttaa jouduimmekin odottelemaan parisen tuntia, ei se lopulta haitannut lainkaan, sillä lauttarannan saaristomaisemat olivat upeita ja sääkin suosi. Osa ekskukansasta torkkui odotusajan bussissa (yöunet olivat jääneet itse kullakin lyhyiksi) ja osa taas seikkaili lähiympäristössä muun muassa saaristoluontoa ihastellen ja lintuja bongaillen.

Turkuun saavuimme lopulta iltapäivästä kolmen lauttamatkan jälkeen. Pääsimme pienestä viivästyksestämme huolimatta kiinnostavalle ja opettavaiselle vierailulle Pidä saaristo siistinä ry:n toimistolle. Turussa ehdimme myös lounastaa paikallisessa opiskelijaravintolassa, ennen kuin matka jatkui kohti Yyteriä.

Perille Yyterin leirintäalueelle saavuimme illansuussa. Osa porukasta ehti nauttimaan hiekkarantamaisemista ja raikkaasta merivedestä jo ennen auringonlaskua, kun taas osa lähti yöuinnille vasta pimeän laskeuduttua. Itselle uintiretki otsalampun valossa oli lopulta yksi ekskun parhaista muistoista! Tunnelma oli taianomainen ja hieman pelottavakin, kun näkökenttä rajautui otsalampun valokeilaan, mutta aallokon ääni kuului joka suunnasta. Ilta Yyterissä oli niin tunnelmallinen, että jäi vähän harmittamaan, että jo seuraavana aamuna piti jatkaa matkaa.

-Essi

LAUANTAI 23.9.

Ekskun neljäs aamu valkeni varsin pilvisenä Satakunnan Kalajoella eli Yyterin hiekkadyyneillä. Kävin juoksemassa, eksyin, ja löysin takaisin mökille, josta lähdimme aamuuinnille. Varauduin syksyisen meren hyytävään lämpötilaan tekemällä pesäpallosta tutun syöksyn veteen ja kirmaamalla suoriltaan takaisin rantaan. Vasta rannassa tajusin veden olleenkin lämmintä. Oudon lämmintä kalenterin näyttäessä syyskuun loppupuolta.

Rojut reppuihin ja kohti Eurajoella sijaitsevaa Olkiluodon ydinvoimalaa. Tervetulokahvien jälkeen kuuntelimme keskustelua sekä mielipiteitä herättäneen esittelypuheen tämän omien sanojensa mukaan vihreää energiaa tuottavan voimalan toiminnasta, ydinjätteen loppu-

sijoituksesta sekä meriveden oton yhteydessä syntyvistä kalakuolemista. Pääsimme myös kiertämään alueella bussilla sekä tutustumaan yhdenlaiseen ydinjätteen loppusijoituspaikkaan.

Olkiluodon jälkeen vierailimme Satakunnan oikeassa pääkaupungissa eli Raumalla. Piipahduksen aikana kävin äitini kanssa syömässä sekä fiilistelemässä kotikaupunkiani. Raumalta ekskubussi jatkoi kohti Vaasaa!

- EMMI

SUNNUNTAI 24.9.

Heräsimme rapean raikkaina Vaasan Top Campingin pikkumökeistä. Kuuman, kostean ja tiiviin yöpymisen jälkeen oli taas aika jatkaa matkaa kohti seuraavaa kohdetta. Aamulla halukkaille oli sauna, tosin en tiedä oliko se lämmin, saatikka kävikö kukaan siellä. Aamusaunojat voivat ilmoittautua allekirjoittaneelle.

Juhanin vielä imuroidessa bussia, ensimmäiset matkalaiset raahautuivat bussille. Aamuinen Juhani totuttuun tapaan vain mulkaisi matkalaisia, jotka kömpivät virtsankarkailuongelmista kärsivän menopelin rappusia ylös kohti istumapaikkojaan. Suuntana oli Oulun legendaarinen yöelämä.

Ensimmäinen päivän kohteista oli noin 20 minuutin ajomatkan päässä oleva meteoriittikraatteri, Söderfjärden. Valtavine peltoalueineen ja lintuparvineen paikka oli ihmeellinen näky. Muutama hurjimmista kokeili keskiaikaista surffaussimulaattoria - vaihtelevin menestyksin. Geokätkökin taisi löytyä kohteesta.

Meteoriittikraatterin jälkeen suuntasimme Edvininpolun taidepuistoon. ’’Edvininpolku on vuosien saatossa kuntopolusta syntynyt ainutlaatuinen Edvin Hevonkosken luoma pysyvä taidenäyttely. Aiheita teoksiin on saatu romaaneista Seitsemän veljestä, Tuntematon sotilas ja Täällä Pohjantähden alla sekä runoista ja saduista. Vahvasti esillä ovat myös luonto sekä paikallisesti ja yhteiskunnallisesti merkittävät tapahtumat ja henkilöt. Näyttely käsittää yli sata teosta tai teoskokonaisuutta. Lisäksi alueella sijaitsee Hevonkosken ideoima ja yhdessä veteraanien kanssa talkoilla rakentama korsukylä. Korsukylä on kunnianosoitus rintamamiehille ja -lotille ollen samalla muistutus rauhan tärkeydestä.’’ (Jukolan rakentajat - Jukolas byggare r.y. - Vaasan Asevelikylän asukasyhdistys).

Törmäsimme puistossa yhdistyksen edustajaan, joka puheissaan korosti päihteettömyyttä. Tunnelma muuttui koomiseksi, kun herra sai lähes kaikki kuulijat nostamaan kätensä kysymyksellään: ’’Kuinkas moni teistä on polttanut hassista?’’. Hänen poikansa oli kuuleman mukaan myös Vaasan väkivaltaisin ja merkittävin huumediileri. ’’Älä tappele, älä juo, rakasta vaimoasi ja pidä itsesi miehenä’’ kuuluivat elämänohjeet.

Ihmeellisen vierailukohteen jälkeen suuntasimme kohti Prismaa, jossa lounastimme ja ostimme täydennyksiä eväisiin ja muihin virvokkeisiin. Kauppareissun jälkeen kohdistimme linja-auton keulan kohti Eurooppatie 8:aa.

Oulussa saavuimme majoitukseemme, GreenStar -hotelliin. Varsinkin mökkimajoituksen jälkeen hotellisänky tuntui erittäin komialliselta. Oulussa oli vapaata ohjelmaa, halukkaat lähtivät tutustumaan yöelämään Ilona-yökerhoon. Hurjimmat kukkuivat lähes aamukuuteen kera varastetun liikennekartion. Oulu kohteli myyläisiä hyvin.

- VERTTI

MAANANTAI 25.9

Aurinko nousi Oulussa, ja niin nousivat ylös myös uniset exqulaiset. Oulun yöelämän jälkeinen aamu alkoi taistellen: toisilla vastassa oli kemian kokeen näpyttäminen bussissa ja toisilla krapula univajeella höystettynä. Aamulla bussissa oli hyvin hiljainen tunnelma ja unimaskit muodissa. Viimeisetkin virkosivat kuitenkin päästessämme tutustumaan upeaan Hailuotoon! Aamun aikana käppäiltiin meren rannalla, rohkeimmat uskaltautuivat jopa uimaan ja perinteinen murhapeli eteni vauhdilla. Matka jatkui sen jälkeen kohti Haaparantaa, josta tarttuivat mukaan reissun tuliaiset. Viimeistä iltaa vietettiin puolestaan Torniossa.

Viimeinen ilta ekskulla vietettiin yhteisolosta nauttien. Saunoimme, osa virkistäytyi hyppimällä trampoliinilla tihkusateessa ja osa kävi uimassa. Myöhemmin illalla kerääännyimme nuotion ääreen laulamaan yhdessä Luukaksen säestäessä kitaralla. Biletalossa soi musiikki, myypiöt muodostivat hihittävän kasan parvella ja yhteishenki oli sinä iltana katossa. Viimeinen kokonainen päivä exqulla oli upea ja ilta hieman jopa haikea.

- MILLA

TIISTAI 26.9.

Viimeinen ekskupäivä! Heräsin tapani mukaisesti siihen, kun muut olivat jo nousseet ja hääräilivät ympäri majoitusmökkiämme. Kasasin monet kassini jollain ilveellä täyteen, ja roudasin ne jollain toisella ilveellä (eli sinisellä kärryllä) bussille. Olimme toitottaneet ekskulaisille, että kaikkien tulee olla ajoissa aamulla, jotta pääsemme sutjakasti aloittamaan tiiviin ajopäivämme Torniosta Helsinkiin. Tapahtui aamun ihme: me olimme ajoissa, mutta kuskiamme Juhania ei näkynyt eikä kuulunut. Soitettuani Juhanille hän selitti, että olikin vahingossa Ruotsin eikä Suomen ajassa. Hän saapui kuitenkin vain 20 minuuttia myöhässä. Näin pääsimme aloittamaan reissumme viimeisen koitoksen, eli Suomenniemen läpileikkauksen aina Perämeren pohjukasta Viikin kampukselle.

Matkaamme tauottamaan oli etukäteen suunniteltu kaksi pysähdystä: Pyhäjärven ABC + Sale sekä Hirvaskankaan ABC. Matkasta Pyhäjärvelle en muista mitään, koska taisin nukkua suurimman osan matkasta. Olimme jo vähän puolenpäivän jälkeen Pyhäjärvellä, mikä tuntui aivan liian aikaiselta lounastamiseen. Paikallisen Salen tarjonta oli minulle ja monelle muulle todellinen pettymys, koska eväsvalikoima oli surkea. Monenlaista Muumimerchiä sekä kehäkukkasuolaa kyllä löytyi, mutta suurin piirtein ainoa kasviseines oli vihis. Sitä ja kahvia siis.

Emma sai bussiin palatessamme Juhanilta vaaleanpunaisen “Pidä saaristo siistinä” -ruokalapun Taxiladyn signeerauksella. Juhani oli jo aiemmin reissulla uhmannut ostavansa Emmalle ruokalapun, koska tämä kuulemma oli aina läikyttelemässä asioita, kun silmä vältti. Matkalla toiselle pysähdyspaikallemme käytin aikani todennäköisesti kuuntelemalla Juhanin juttuja tämän arjesta bussikuskina ja kansalaisena, tai sivistäviä puheenvuoroja tärkeästä suomalaisesta kulttuuriperinnöstä. Myös koko bussikansaa viihdyttivät Emmi ja Anna järjestämällä musavisan.

Saapuessamme toiselle ja viimeiselle pysähdyksellemme ennen Viikkiä murhapelin finalistit suorittivat vielä viimeisiä ekskumurhiaan. Oli hupia seurata vierestä pelaajien strategioita sekä paniikinomaista murhaajanväistelyä, ja vielä suurempi hupi oli katsoa kymmenen viimeisen sekunnin epätoivoisia murhayrityksiä bussin sisällä. Otimme myös hienon ryhmäkuvan koko jengistämme Taxiladyn edessä, johon meni aikaa varmaan lähemmäs kymmenen minuuttia.

Lähestyessämme vääjäämättä Viikkiä tunnelma enteili yhä voimakkaammin ekskun loppua. Otimme ekskun viimeisen luvun takaa, pidimme vihoviimeisen postinjakohetken asiaankuuluvine musiikkeineen, jotkut pitivät pieniä puheita, ja jossain vaiheessa tajusin itsekin paskapostaavani viimeistä kertaa bussin mikkiin. Saavuimme Viikkiin jo kuuden maissa, mikä oli ainakin kolme tuntia aikaisemmin kuin mitä olin kuvitellut. Oli kuitenkin ihan hyvä, että saavuimme Viikkiin vielä sellaiseen kellonaikaan, että kukin jaksaisi raahautua kotiin lepäämään. Itse en edes mennyt kotiini, vaan olin vielä kymmeneltä illalla Essin kanssa säätämässä Viikin Prismassa. Jäin lopulta kampukselle nukkumaan juuri perustetulle valtaukselle. Näin sain lievennettyä huomattavasti väistämätöntä ekskun jälkeistä tyhjyyttä ja merkityksettömyyden tunnettani.

- VIIVI

Exqulla kuultua

”Missä on se Juhanin jalkavideo?”

”Tää on mun ensikosketus fukseihin – Ronja”

”Kiisseli pysyy vähemmän kasassa kuin kasassa oleminen… Se voi olla myös monitekijäisempi asia kuin kasassa pysyminen tai kasassa pysymättömyys” – Viivi

Mitää broidiiiiii, onks tää top thinko eksq momentos!!?

*Musiikki loppuu… (pieni hiljaisuus) *
Lauri: Mun on pakko päästä sinne jöötille!!!"
Ronja: Mä oon kuullu ihan liikaa Laurin kakkajuttuja
Vertti P: Aa nii kaks kertaa jo
Ronja: Kolme kertaa…
Vertti P: Eli kolme kertaa liikaa
Luukas: Kakkakiintiö on täynnä
Lumi: Eiku tyhjä

”Do you remember the sauna in Nuuksio when we had that mushroom trip” – Jenni

”Meil on valmiina tilaus”
”Ai mikä tilaus?”
”Tiiätsä kun voi tilata ruokaa, niin meiän tilaus on nyt valmiina” – Senni 06.00 am

”Nyt vähän meininkiä, tää vaikuttaa siltä kuin olisin kirkkoryhmän kanssa liik-

Vertti P: ”Ota nyt vähä”
Ronja: ”Otammä molemmat suuhun?”

”Ennen kaikkea olen siivoja, toiseksi kuljettaja” – Juhani

”I’m just wondering… mitä vittua?”

”Noh, korkki auki ja ryypätään” – Jesse

”Semi ebin fobba kuumotus” – Tessa

”Selvä pyy setämies = Ok boomer suomeks” – Vertti P.

Säätiedote: klo 14 alkaa sataa
Emmi katsoo tummia pilviä ja sanoo Jesselle: ”Kohta sataa ku esterin perseestä”
Jesse: ”Ai siks ku kello on kaks?”

”Voi vittu” – Liinu

”Kuinka moni täällä uskaltaa tunnustaa polttaneensa hassista?” – Mikko

”Miks tääl on näin paljon kirkkoi?” – Lauri

”Voidaan päättää tää tähän, koska tiiän että porukalla saattta menojalka vipattaa tai nukkumissilmä leposottaa” – Viivi

”Kyllähän kassi-eilalta aina yksi kassi löytyy” – Jenni kaupassa lainaamassa Essiltä kassia
Kassi-Eila kadottaa kassin

”Kyl tääl jumalaa tarvii, jos Raumal asuu” – Vertti M.

”Pidä itsesi miehenä. Poikani oli Vaasan vaarallisin ja väkivaltaisin huumediileri seitsemän vuoden ajan” – Korsu-setä

”Mä en kerkee, mul ei riitä päiväs vuorokaudet” – Viivi

”Siis faktahan on se, että Välimeri on välimeri” – Lauri yrittäessään opiskella

”Tilanteen voi kyseenalaistaa, vaikka akti olisi jo tapahtunut” – Vertti P.

”Pistettiin Hese mankeliin” – Roosa kun Hesen ruuhka hämmensi työntekijöitä

Julia: ”Nyt on lakritsidenssiä”
Mona: ”ai oo-denssiä”
Julia: …”no ei kun koo-denssiä”

Anna meille palautetta!

Mitä mieltä olit tästä numerosta? Passaako vai passaatko?

Saiko joku juttu sinut virnistämään tai vihastumaan? Millaisia juttuja haluaisit jatkossa Leväperäisestä lukea? Oheisen QR-koodin kautta pääsen antamaan anonyymiä palautetta. Olemme kiitollisia kaikesta palautteesta!

Lisäksi toivomme lisää myyläisiä osallistumaan Leväperäisen tekemiseen! Jos haluat kirjoittaa juttuja tai kuvittaa lehteä, voit ottaa yhteyttä päätoimittajaam- me antti.leivonen@helsinki.fi. Kaikenlainen sisältö on tervetullutta!

Terveisin Levistiimi <3
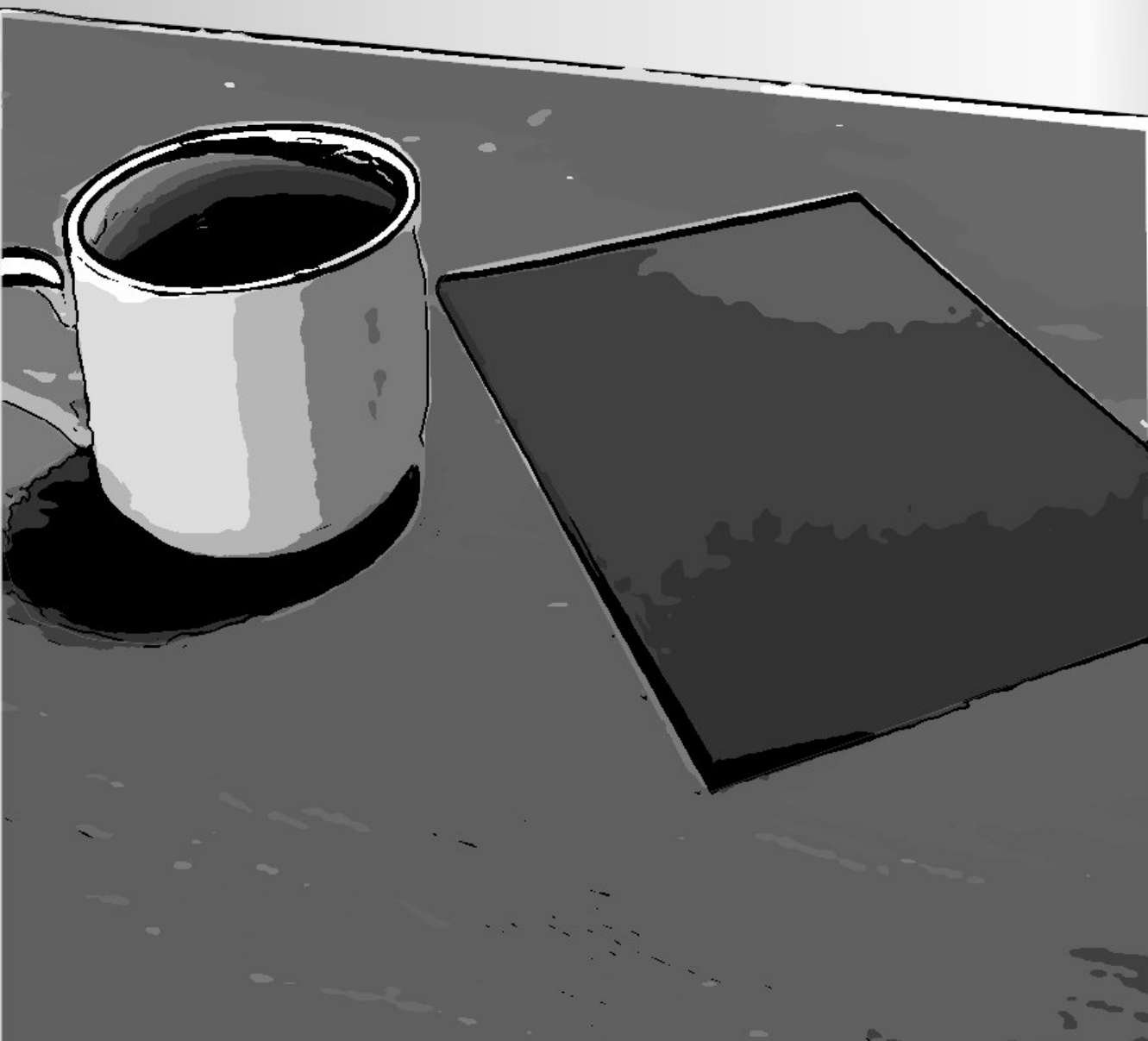
Leväperäinen julkaistaan myös sähköisenä osoitteessa
https://issuu.com/myyry/docs